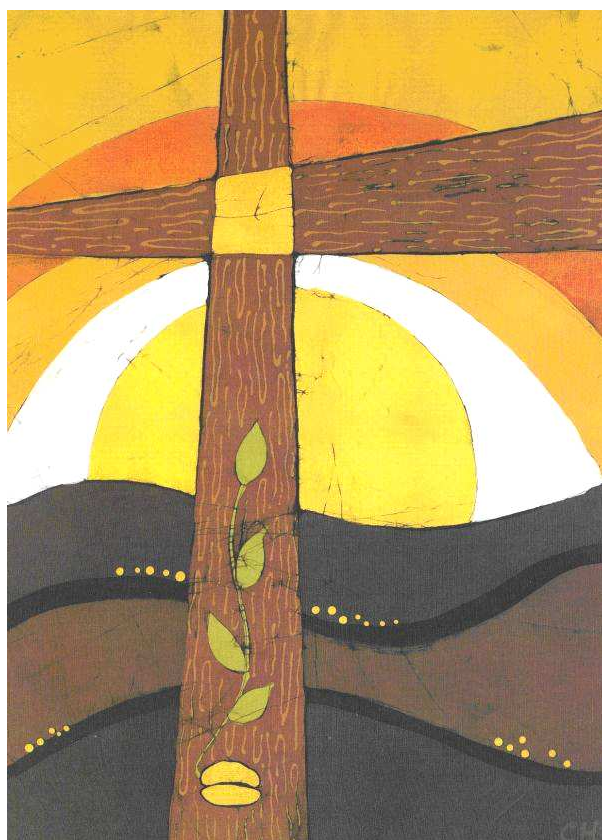

Biskupství ostravsko-opavské
Katechetické a pedagogické centrum

Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá hojný užitek. (J 12,24)

Nedělní bohoslužby v postní době

Cílová skupina:

všechny věkové skupiny farnosti
se zapojením dětí mladšího školního věku

Organizace časová:

bohoslužby pro rodiče a děti
během pěti postních nedělí

Organizace prostorová:

Připravené vhodné místo bez květin a svíc-
nů, nejlépe před oltářem, aby bylo viditelné
z lavic a mohlo zůstat nezměněné po celých
pět týdnů.

Cíl:

Didaktická podpora poselství evangelií
postních nedělí cyklus B

1. NEDĚLE POSTNÍ — B

POMŮCKY

hnědý kruhový šátek, pro každé dítě první část obrázku

Na vhodném místě před oltářem nebo na místě, kam je dobře vidět, předem rozložíme hnědý kruhový šátek.

Mk 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!”

UJIŠTĚNÍ

Ježíšovým veřejným působením, kterému předcházelo jeho pokoušení na poušti, se naplnilo Boží zaslíbení a zároveň veliké očekávání mnoha lidí. Země, která byla pouští, se Ježíšovou přítomností stává místem plnosti života — Božím královstvím. Začátek postní doby může být časem radosti z tohoto naplnění času, které přináší naději zejména do situací, které se podobají poušti.

PROMLUVA PŘED NEBO PO EVANGELIU

S dětmi se přivítáme a upozorníme je, že jsme vpředu něco připravili. Zeptáme se, co by to mohlo být, a necháme děti odpovídat. Domluvíme se, že to pro nás dnes a i v dalších nedělích postní doby bude obraz země.

Upozorníme děti, že budeme přemýšlet o tom, jaká taková země může být.

Gestem rukou ukazujeme, jaká může být země. Děti opakují a necháme je hádat. Např.:

Vztáhneme ruce před sebe dlaněmi dolů a znázorníme plochu.

Země je daleká a široká.

V tichu projdeme mezi dětmi, pokládáme své dlaně na jejich dlaně a vyzkoušíme, zda jsou jejich ruce opravdu pevné a zda unesou i druhé ruce.

Země je pevná a tichá.

Pohybem rukou naznačíme kopce a údolí.

Země je plná kopců a údolí.

Ruce zatneme v pěst.

Země je kamenitá a tvrdá.

Rukama naznačíme, jako by nám mezi prsty propadával písek. Můžeme naznačit, jako bychom jeden druhému přesypávali jednu hrst písku.

Země je písčité.

O takové tvrdé, písčité a kamenité zemi jsme dnes slyšeli/uslyšíme v evangeliu. Je to země bez vody a bez života a lidé jí říkají poušť. Ježíš odešel na poušť, aby se připravil na cestu do jiné pouště — mezi lidi, kteří byli také bez života, bez radosti a svobody. Procházel městy a vesnicemi, pomáhal, radil, uzdravoval a říkal: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.”

Poušť, která byla v srdcích lidí, se tak jeho působením proměňovala v místa života, kde už nebylo nic zlého. Ježíšovým působením se tak začalo naplňovat Boží zaslíbení a očekávání mnoha lidí, které se završilo tou největší proměnou smrti ve vzkříšení.

Přeji nám všem naději na takovou proměnu i v situacích, které jsou „plné kopců a údolí“ „kamenité a tvrdé“ nebo „písčité“ a „bez života“ jako země, která touží po vodě a naplnění.

Na konci bohoslužby mohou děti dostat první část obrázku, na kterém je země — místo, které může být bez života, ale také místo, ze kterého může vzejít nový život.

2. NEDĚLE POSTNÍ — B

POMŮCKY

hnědý kruhový šátek, hlína, nádoba s pšeničnými zrny, pro každé dítě druhou část obrázku, příp. malý květináč
Do středu hnědého kruhového šátku nasypane hlínu.

Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělít. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchajte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

UJIŠTĚNÍ

Ježíšovým proměněním máme naději, že příslib zmrtvýchvstání platí i pro nás. Také v každém z nás — protože jsme také dcery a synové člověka — je ukryta tato síla života, která přemáhá smrt. Jsme dědicové této veliké milosti, kterou nám Bůh daroval, kterou jsme ztratili a kterou v nás skrze Ježíše Krista svou smrtí a vzkříšením obnovil.

PROMLUVA PŘED NEBO PO EVANGELIU

Děti přivítáme a připomeneme si význam obrazu, který máme před sebou. Upozorníme děti, že jsme do našeho obrazu něco přidali, a vyzveme je, aby se šly podívat zblízka. Ve větší skupině mohou k hlíně přicházet jen některé děti.

Dítěte, které si hlínu prohlíží nebo bere do rukou, se zeptáme, jaká je, a necháme je odpovídat, např. studená, hnědá, špinavá apod.

Země může být... Zopakujeme výpovědi děti.

Země ale může být i taková. Vztáhneme ruce před sebe a z dlaní vytvoříme nádobu. Děti mohou gesto zopakovat.

Jaká je taková země? Otevřená, tichá, čekající, připravená, apod.

Na co asi může čekat? Pozveme děti, aby zavřely oči, a do dlaní každému položíme jedno zrno obilí. Zeptáme se dětí, jaké zrno je, a necháme je odpovídat.

Můžeme také vyzkoušet, jak je zrno lehké tím, že vztáhnou obě ruce před sebe a pokusí se vnímat, zda je dlaň, na které leží zrno těžší. **Zrno je tak lehké, že ani nevnímáme, jak nám leží na dlaní.**

Zrna jsou malá a lehká, ale je v nich ukryta veliká síla.

Můžeme vyzkoušet, jak je zrno tvrdé tím, že ho vši silou zmáčkne mezi palcem a ukazováčkem a podíváme se na své prsty. **Zrno je tak tvrdé a silné, že po něm zbyla stopa.**

Položíme zrno do jedné dlaně a uzavřeme je druhou dlaní.

Když takové zrno padne do země, začne se proměňovat. V tichu a ve tmě se v něm po nějakém čase začne probouzet ukrytá síla. Je to síla proměnit se v rostlinu, síla růst vzhůru ke světlu a žít.

Dnes jsme v evangeliu slyšeli/uslyšíme o jedné proměně. Ježíš, o kterém si jeho přátelé mysleli, že ho dobře znají a že vědí, jaký je, se jím před očima proměnil. Na chvíli se jim otevřely oči i uši a oni zahlédli, jak v tom, kterého vídali každý den, je ukrytého něco pro ně nepředstavitelného a velkého — a uslyšeli, že není obyčejným člověkem, ale milovaným Boží Synem.

V nepatrném obyčejném zrnu je ukryta veliká síla, která se probudí, když padne do země. Je to síla k životu, který chce růst ke světlu a nést plody. Je v něm obraz toho, co znamená vstát z mrtvých. Ježíš svým proměněním svým přátelům také ukazuje, že život překračuje hranice prostoru a času a naplní se ve chvíli, kdy „Syn člověka vstane z mrtvých“. V této druhé postní neděli se můžeme společně radovat z naděje, že tento příslib platí i pro nás. Také v každém — protože jsme také dcery a synové člověka — je ukryta tato síla života, která přemáhá smrt. Jsme dědicové veliké milosti, kterou nám Bůh daroval, kterou jsme ztratili a kterou v nás svou smrtí a vzkříšením obnovil.

Přeji nám radost z toho, jak se nám proměňují před očima všední chvíle v nevšední a naději i ve chvílích, které není v lidských silách proměnit k životu tak, aby začaly „klíčit a růst“, protože Ježíš svou smrtí a vzkříšením proměnil k životu i samotnou smrt.

Děti jedno po druhém položí každý své zrno do hlíny na hnědý kruhový šátek. Dětem rozdáme druhou část obrázku.

3. NEDĚLE POSTNÍ — B

POMŮCKY

hnědý kruhový šátek, hlína, zrna, klasy, pro každé dítě třetí část obrázku

Hnědý kruhový šátek s hlínou a zrny leží z minulé neděle před oltářem nebo na jiném vhodném místě, po jeho okraji položíme snop obilných klasů, pro každé z dětí jeden (můžeme však mít i jen jeden klas, který si prohlédneme společně, jen některé aktivity, pak bude třeba přiměřeně upravit, např. klas si pošleme po kruhu, jedno dítě má možnost si jej „prohlédnout“ i se zavřenýma očima a ostatní se dívají).

J 2,13-25

Byly blízko židovské Velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů dŕtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovce a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“

Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“

Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“

On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nespověřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lídech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

UJIŠTĚNÍ

Chrám je místem Boží přítomnosti a Ježíš tím, co dělá, ukazuje, že nejen tento chrám je místem Boží přítomnosti. Mluví o sobě, protože postaví chrám života za tři dny — že třetího dne vstane z mrtvých a mluví také o člověku. Ví, co je v člověku, ví, co potřebuje „vyhnat“ a co uzdravit, aby se také v něm znovu vystavěl „chrám života, který je silnější než smrt“, aby z něj také vyrostl „klas“, který dozraje do života v plnosti a přinese užitek.

PROMLUVA PŘED NEBO PO EVANGELIU

Děti přivítáme. Upozorníme je na obraz, který máme před sebou a příběhem nebo gesty, která mohou děti opakovat, si připomeneme, o čem jsme si minule povídali.

Zrna jsou malá, ale je v nich ukryta veliká síla. Položíme si zrno na levou dlaň.

Člověk je zasel. Padla do země a země je přikryla. Tiše leží a čekají. Levou dlaň se zrnem sevřeme v pěst prsty vzhůru.

Čekají na déšť. Prsty pravé ruky znázorníme nad levou dlaní padající déšť.

Čekají na slunce. Pravou dlaň rozevřeme nad levou dlaní tak, aby prsty znázorňovaly paprsky.

Když svítí slunce a padá déšť, zrno pomalu ztrácí svou tvrdost. Zdá se, že ztrácí sílu, že zemře, že se rozpadne a ztratí svůj vzhled. Chvilí tiše čekáme.

Pak ale v hlíně a v temnotě vyrazí dolů do země malý klíček a kořeny rostou a rostou dolů do země. Levou pěst nakloníme dovnitř tak, aby malíček znázornil klíček.

A hlínou a temnotou vzhůru ke slunci začíná růst malá rostlinka. Stonek roste vzhůru k nebi. Palcem levé ruky znázorníme stéblo.

Vyrazí ze země a roste ještě výš a výš. Pravou rukou znázorníme, jak stéblo roste a loket pravé ruky položíme na levou pěst.

Naklání se ve větru. Pohyb pravé ruky.

Pomalou se utváří klas a je v něm mnoho zrn. Spojíme prsty pravé ruky k sobě směrem vzhůru.

Klas zraje a je těžší a těžší a zraje. Dlaň pravé ruky svésíme dolů.

Vezmeme do rukou obilné klasy a rozdáme každému dítěti jeden klas, příp. jim ukážeme jeden klas a prohlédneme si jej.

Z našich zrn by také za pár měsíců vyrostly takové klasy. Podíváme se, jaké.

Uchopíme klas palcem a ukazováčkem úplně dole a znázorníme, jak stojí tiše na slunci a pohybuje se ve větru sem a tam.

Zavřeme oči a palcem a ukazováčkem druhé ruky pomalu hmatáme po stéble směrem ke klasu.

Jsou tenké a dlouhé a zároveň tak pevné, že je nezlomí ani vítr. Stéblo uchopíme dole mezi dvěma prsty, aby bylo zřejmé, jak je klas těžký.

Takové stéblo udrží těžký klas.

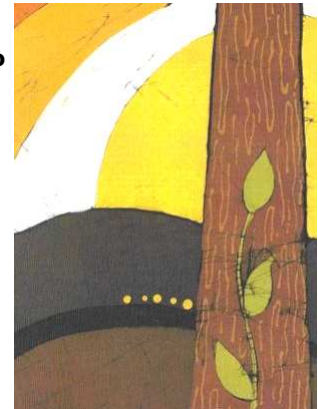
Klas si položíme do dlaně a počítáme zrna, která jsou v něm. Děti mohou hádat, kolik myslí, že jich je.

Z jednoho zrna vyrostlo mnoho zrn.

Než takový klas vyrostl a uzraje, chce to čas. Čas, kdy musíme čekat, pečovat o ně, chránit je od všeho, co mu škodí, a dopřávat mu to, co prospívá. Aby klas vyrostl, potřebuje hodně věcí – úrodnou půdu, ve které jsou živiny, světlo, teplo, vodu a vzduch. Když to všechno má, vyrostl a dozraje.

V dnešním evangeliu uslyšíme/jsme slyšeli o chrámě v Jeruzalémě a o tom, jak z něj Ježíš vyhnal to, co mu škodí. Chrám je místo, kde chce být Bůh blízko člověku, je místem Boží přítomnosti a Ježíš tím, co dělá, ukazuje, že nejen tento chrám je místem Boží přítomnosti. Mluví o sobě, protože postaví chrám života za tři dny – že třetího dne vstane z mrtvých a mluví také o člověku. Ví, co je v člověku, ví, co potřebuje „vyhnat“ a co uzdravit, aby se také v něm znovu vystavěl „chrám života, který je silnější než smrt“, aby z něj také vyrostl „klas“, který dozraje do života v plnosti a přinese užitek.

Děti jedno po druhém odloží klasy na hnědý šátek po jeho vnějším obvodu do tvaru kruhu. Dětem rozdáme třetí část obrázku.

4. NEDĚLE POSTNÍ — B

POMŮCKY

hnědý kruhový šátek, hlína, zrna, klasy, chléb zabalený v bílém šátku, pro každé dítě čtvrtou část obrázku

Hnědý kruhový šátek s hlínou, zrny a klasy leží z minulé neděle před oltářem nebo na jiném vhodném místě, do spodní části obrazu položíme chléb zabalený v bílém šátku

J 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

UJIŠTĚNÍ

Ježíš předtím, než byl „vyvýšen na dřevě kříže“, daroval sám sebe svým učedníkům jako chléb. Chléb je jedna ze základních potřeb života a vše, co nazýváme chlebem, vytváří podmínky pro život. Protože pro nás je chlebem života Ježíš, můžeme plnost života zakoušet už tady a teď a každý okamžik, každé setkání, každé čekání, každá chvíle smutku a úzkosti, každá radost i naděje se tak pro nás stávají prostorem záchrany a ne ztracení.

PROMLUVA PŘED NEBO PO EVANGELIU

Děti pozdravíme a přivítáme. Upozorníme je na obraz, který máme před sebou a povíme jim, že máme pro ně připravené něco, co patří k tomu obrazu a co máme zabalené v balíčku. Ukážeme dětem v bílém šátku zabalený chléb a necháme je hádat, co by v něm mohlo být.

Pak balíček pomalu rozbalíme. Chléb držíme v obou dlaních na bílém šátku před dětmi.

Jaký je takový chléb? Děti mohou odpovídat, např. čerstvý, voňavý, vzácný apod.

Pak vezmeme chléb a položíme jej na holou zem.

Teď chléb vypadá úplně jinak. Jaký je takový chléb? Děti mohou odpovídat vyhozený, starý, zbytečný apod.

Pak položíme chléb zpět do obrazu a postavíme se kolem něj.

Krajíc chleba byl ukrojen z bochníku. Bochník byl kulatý jako kruh, jako kruh obrazu země a jeho kůrka je hnědá jako zem, na které stojíme. Aby mohli lidé upéct chléb, muselo vyrůst mnoho zrn.

Jsme tady jako mnoho zrn v jednom chlebě. Patří k nám také naši rodiče, příbuzní, kamarádi, sousedi... všichni lidé na celé zemi, kteří denně jedí chléb. Patří k nám také naši rodiče, příbuzní, kamarádi, sousedi...všichni lidé na celé zemi, kteří si denně na chléb vydělávají.

Do našeho bochníku chleba patří... Děti mohou jmenovat své kamarády a ti pak jmenují další až se držíme všichni za ruce) **Patří k nám ještě...**

Až zazní jména všech dětí, můžeme společně jmenovat další lidi, kteří tady nejsou, ale přesto do „našeho bochníku chleba“ patří a kteří sedí třeba někde vzadu v lavici a nebo jsou nemocní. Je to kdokoli, na koho si děti vzpomenou, a mají potřebu jeho jméno vyslovit.

Chléb obsahuje nejen mouku, vodu a kvas, ale také všechno, co jste před chvílí řekly a na co jste myslely. Je v něm slunce a déšť, růst a zrání, práce a čekání, námaha lidí, ale také radost lidí, kteří se jím nasýtí, kteří se o něj dělí a společně chléb jedí. Chléb je plodem země a plodem lidské práce.

Dnes jsme v evangeliu slyšeli/uslyšíme, že Bůh tak miluje svět, že poslal svého Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, měl život věčný. Bůh přeje člověku život v plnosti a posílá svého Syna. Ježíš předtím, než byl „vyvýšen na dřevě kříže“, daroval sám sebe svým učedníkům jako chléb. Stala se tím zvláštní věc – totiž že každý okamžik, každé setkání, každé čekání, každá chvíle smutku a úzkosti, každá radost i naděje se tak pro nás stávají prostorem záchrany a ne ztracení.

Chléb je jedna ze základních potřeb života a vše, co nazýváme chlebem, vytváří podmínky pro život. Protože pro nás je chlebem života Ježíš, můžeme plnost života zakoušet už tady a teď ve chvíli, kdy bereme chléb a slavíme eucharistii ve společenství církve.

Přeji nám společnou radost z tohoto slavení. Dětem rozdáme čtvrtou část obrázku.

5. NEDĚLE POSTNÍ — B

POMŮCKY

hnědý kruhový šátek, hlína, zrna, klasy, chléb zabalený v bílém šátku, čtyři hnědé šátky

Hnědý kruhový šátek s hlínou a zrny leží z minulé neděle před oltářem nebo na jiném vhodném místě a po jeho okraji jsou položeny obilné klasy, v dolním okraji obrazu je na bílém šátku chléb.

J 12,20-33

Někteří z poustníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. Ježíš jim odpověděl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ „Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Z nebe zazněl hlas: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: „Anděl k němu promluvil.“ Ježíš na to řekl: „Tento hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít.

UJIŠTĚNÍ

Ježíš nás svou smrtí a vzkříšením „přitáhne k sobě“ a my si to smíme připomínat rok co rok během těchto týdnů postní doby a připravovat se tak na pro nás největší svátek života, který překračuje hranice prostoru a času a který nám Bůh ve svém Synu daroval „jen tak“, bez podmínek a z velké lásky.

PROMLUVA PŘED NEBO PO EVANGELIU

S dětmi se přivítáme a popíšeme obraz, který máme před sebou.

Vidíme hlínu, pšeničná zrna.

Vidíme klasy a v nich další zrna.

Vidíme chléb.

Chléb je důležitý pro život.

Chlebem lidé nazývají i další věci důležité pro život.

Chlebem může být zdraví, přátelství, domov, radost.

Děti mohou jmenovat další věci, které lidé potřebují k životu.

Mnohým lidem tyto důležité věci chybí. Chybí jim zdraví, přátelství, domov, radost... Mají prázdné ruce a prosí o naplnění — prosí o chléb, prosí jednoho z učedníků: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše“. Rádi by viděli toho, kdo jim poradí, pomůže, kdo umí uzdravovat a křísit mrtvé.“

Zapálíme svíci, postavíme ji do horní části obrazu, z klasu vyloupneme jedno zrno a vyprávíme.

Když to pak šli říct Ježíšovi, odpověděl jim: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Také já musím padnout do země a zemřít, abych vám daroval život. Jako pšeničné zrno musím zemřít, aby vy jste měli život.

S pomocí dětí obraz rozšíříme čtyřmi hnědými šátky tak, že vznikne obrazu kruhu umístěného ve tvaru kříže.

Dnes jsme v evangeliu slyšeli/uslyšíme o zvláštním paradoxu života, který je pro křesťany cestou k jeho plnosti. Slyšeli jsme o tom, že cesta k životu je cestou vedoucí přes zánik, přes smrt.

Díky Kristu, který jako pšeničné zrno zemřel a svým vzkříšením obnovil život, smíme mít naději a smíme věřit, že smrt a konec života nejen že k životu patří, ale jsou cestou, kterou se přichází k jeho plnosti. Neúspěch, zkušenost hranice, nemoc, omezení, hřích nejsou něčím, co člověka navždy sváže, ale co v sobě ukrývá perspektivu nového. Mají své místo v životě tady na zemi, kde jsme jako křesťané i slovy dnešního evangelia ujišťování o šťastné vině.

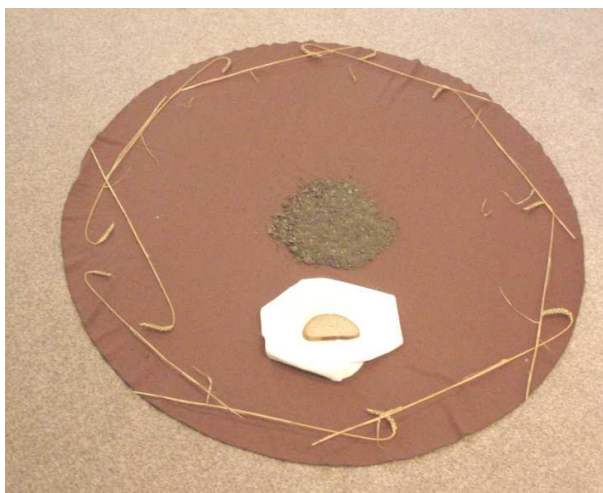
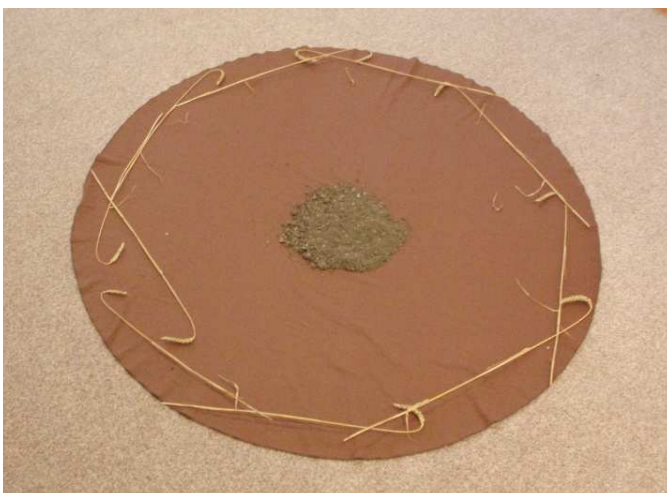
Přejme si, aby právě tento pohled na slabé, nedokonalé a hříšné v našem životě měl své místo, protože patří podstatně ke křesťanskému pohledu na svět a druhé lidi.

Když se podíváme na obraz, který se před námi během pěti týdnů postupně odkryl, vidíme...

Děti mohou doplňovat.

Vidíme zrno, které padlo do hlíny a zemřelo, aby z něj vzešel nový život — život, který má pro nás křesťany podobu kříže. Přes tento kříž nás „táhne Bůh k sobě“ a my si to smíme připomínat rok co rok během těchto týdnů postní doby a připravovat se tak na pro nás největší svátek života, který překračuje hranice prostoru a času a který nám Bůh ve svém Synu daroval „jen tak“, bez podmínek a z velké lásky.

Kéž bychom dokázali sami být tak milosrdní a velkorysí.

**Katechetické a pedagogické centrum
Kostelní nám. 1
728 02 Ostrava 1**

telefon: 569 116 522, linka 233

**e-mail: kpc@doo.cz
www.kpc-ostrava.archa.info**